

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Κ. Πασιαρδή, Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 72/2024 (i- Justice)

Μεταξύ:

MEDLOFT BEAUTY LTD

Ενάγουσα

-και-

- 1) CORINA DRAGANCEA
- 2) ANNA SH. BEAUTY FLOWER LTD
- 3) ANNA SHEVTSOVA

Εναγόμενες

Αίτηση ημερομηνίας 13/06/2024 για Παραμερισμό Απόφασης

Ημερομηνία: 04 Μαρτίου 2025

Εμφανίσεις:

Για την Ενάγουσα/Καθ' ης η Αίτηση: κ. Α. Γεωργίου για Φοίβος, Χρίστος Κληρίδης & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε

Για την Εναγόμενη 1/Αιτήτρια: κ. Φλοριν Πιτσιορλούνγκ

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Εισαγωγή

1. Στις 06/02/2024 η Ενάγουσα («Καθ' ης η Αίτηση») καταχώρησε την παρούσα απαίτηση σύμφωνα με τις πρόνοιες του Μέρους 7 των Νέων Διαδικαστικών Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας εναντίον των Εναγομένων. Σύμφωνα με το έντυπο απαίτησης προβάλλονται ισχυρισμοί: i) για ύπαρξη παραβίασης συμφωνίας εργοδότησης μεταξύ της Καθ' ης η Αίτηση και της Εναγόμενης 1 στα πλαίσια εργοδότησης της σε κέντρο παροχής υπηρεσιών κομμωτικής και πολυτελών ΣΠΑ, ii) ισχυρισμοί για συνομωσία μεταξύ των Εναγομένων με σκοπό να αποσπάσουν και να ιδιοποιηθούν πελατεία της Καθ' ης η Αίτηση και ότι καταβλήθηκε στην Εναγόμενη 1 το ποσό των €27,528.34 ως αχρεωστήτως καταβληθέν και/ή στη βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού.
2. Με δεδομένο ότι δεν καταχωρίστηκε Υπεράσπιση εκ μέρους των Εναγομένων, εντός της καθορισθείσας προθεσμίας των 28 ημερών από την καταχώριση σημειώματος εμφάνισης (28/02/2024) όπως προνοεί το Μέρος 17.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, η Καθ' ης η Αίτηση καταχώρισε αίτηση ημερομηνίας 05/04/2024 για την έκδοση απόφασης ερήμην, εναντίον όλων των Εναγομένων. Το εν λόγω αίτημα

προωθήθηκε τελικά μόνο εναντίον της Εναγόμενης 1 («**Αιτήτρια**») και μόνο σε σχέση με το μέρος της απαίτησης που αφορούσε την καταβολή καθορισμένου χρηματικού ποσού ως αχρεωστήτως καταβληθέν και/ή στη βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Μετά την εξέταση της αίτησης το Δικαστήριο, εξέδωσε στις 19/04/2024 απόφαση εναντίον της Αιτήτριας για το ποσό των €27,528.34 πλέον νόμιμο τόκο πλέον €1,115 ως δικηγορικά έξοδα πλέον νόμιμο τόκο, πλέον έξοδα επίδοσης («**η Απόφαση**»).

Αίτηση

3. Η Αιτήτρια προέβη στην καταχώριση της υπό εξέταση αίτησης ημερομηνίας 13/06/2024 («**Αίτηση Παραμερισμού**»), με την οποία αιτείται την έκδοση διατάγματος που να ακυρώνει και/ή παραμερίζει την Απόφαση ημερομηνίας 19/04/2024. Η υπό κρίση Αίτηση βασίζεται στο Μέρος 14.3(1)(α), (β), Μέρος 23.4 (1), (5) και (6) των Νέων Διαδικαστικών Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας. Την Αίτηση υποστηρίζει ένορκη δήλωση ημερομηνίας 13/06/2024 της Εναγόμενης 1 (η «**Ε/Δ CD**»), στην Ρουμάνικη γλώσσα μετάφραση της οποίας επισυνάφθηκε στα Ελληνικά της οποίας το περιεχόμενο θα συνοψίσω, καθότι παρέλκει η αναγκαιότητα αυτούσιας μεταφοράς του περιεχόμενου της.
4. Στην Ε/Δ CD αναφέρεται ότι ο δικηγόρος της υπέστη έμφραγμα μυοκαρδίου και χειρουργική επέμβαση και συνεπώς λόγω των επιπλοκών βρισκόταν με άδεια ασθενοίας στις 25/03/2024 και έπειτα από 29/03/2024 μέχρι 31/05/2024. Επισυνάπτει σχετικά ιατρικά πιστοποιητικά και εξηγεί ότι ο δικηγόρος της εργάζεται μόνος του και δεν ήταν σε θέση να μεταβεί στο γραφείο για να ετοιμάσει δικόγραφα. Παραθέτει το ιστορικό ενημέρωσης της για την ύπαρξη της Απόφασης και προσδιορίζει την ημερομηνία ως την 03/06/2024 μετά που τελείωσε η άδεια ασθενοίας του δικηγόρου της την 31/05/2025. Υποστηρίζει ότι δεν υπήρξε περιφρόνηση της Δικαστικής διαδικασίας και ότι η μη καταχώριση Υπεράσπισης οφείλεται στην απρόβλεπτη κατάσταση υγείας του δικηγόρου της. Επίσης πιστεύει ότι δεν υπήρξε καθυστέρηση στην υποβολή της παρούσας καθότι δεν ομιλεί ελληνικά και έπρεπε να μεταφραστούν τα αναγκαία έγγραφα.
5. Όσον αφορά την ουσία της υπόθεσης ισχυρίζεται ότι ο δικηγόρος της την πληροφορεί ότι έχει βάσιμη Υπεράσπιση. Αναφέρεται στο Attendum G (μέρος Τεκμήριου 2 ένορκης δήλωσης ημερομηνίας 17/02/2024) το οποίο προσκόμισε η Καθ' ης η Αίτηση όταν υπέβαλε το αίτημα για έκδοση απόφασης και η ίδια αντιλαμβάνεται ότι η Καθ' ης η Αίτηση

στηρίζει την απαίτηση της στο εν λόγω έγγραφο και σε ένα συμβόλαιο εργασίας ημερομηνίας 30/09/2020 με ισχύ μέχρι 31/12/2020 μεταξύ της Καθ' ης η Αίτηση και της Αιτήτριας. Υποστηρίζει ότι από την 01/01/2021 και έπειτα μέχρι την ολοκλήρωση της συνεργασίας τους συνάφθηκε μια νέα συμφωνία όπου η Αιτήτρια πληρωνόταν 40% των υπηρεσιών που παρείχε «υπό μορφή σταθερού μισθού €1,235 μεικτό δηλαδή €1,099.77 ευρώ καθαρά και το υπόλοιπο σε μετρητά. Θεωρεί ότι τα όσα καταγράφονται στο Attendum G είναι αβάσιμα και ότι οι εκεί καταγραφόμενες πληρωμές προς την ίδια δεν έχουν γίνει ποτέ σύμφωνα με τα Payslips της ίδιας της Καθ' ης η Αίτηση ούτε και με τις μηνιαίες καταστάσεις προμήθειας «commission» (προσκομίζει σχετικά έγγραφα που καταδεικνύουν την υπολογιζόμενη μηνιαία προμήθεια που δικαιούτο βάσει των υπηρεσιών που παρείχε). Επισυνάπτει αντίγραφα πληρωμών (payslips) για τα έτη 2021-2023 που καταδεικνύουν πληρωμή του ποσού των €1,235 ως μεικτό εισόδημα. Προσκόμισε επίσης αντίγραφα καταστάσεων τραπεζικού λογαριασμού της από 2021 μέχρι 2023 όπου φαίνεται ότι της καταβαλλόταν το ποσό των €1,099.77 μέσω τραπεζικής εντολής. Επίσης επισυνάπτει αλληλογραφία που καταδεικνύει την επικοινωνία του δικηγόρου της με τους δικηγόρους των Εναγόντων για σκοπούς συμμόρφωσης με το Προδικαστηριακό Πρωτόκολλο. Για όλους τους πιο πάνω λόγους πιστεύει ότι πρέπει να παραμεριστεί η Απόφαση για να της δοθεί η ευκαιρία να υπερασπιστεί τον εαυτό της.

Ένσταση

6. Η Καθ' ης η Αίτηση καταχώρισε την ένσταση της στις 05/07/2024 και με αυτή προβάλλονται 21 συνολικά λόγοι ένστασης ως προς το γιατί η υπό κρίση Αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί. Συνοπτικά αποδιδόμενοι, οι λόγοι ένστασης επικεντρώνονται κυρίως στο ότι: **i)** η Αίτηση είναι ανατιολόγητη και κακόπιστη, **ii)** υπήρξε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην υποβολή της παρούσας αίτησης, **iii)** η Αιτήτρια δεν έχει αποδείξει ότι έχει πραγματική ορατότητα υπεράσπισης της απαίτησης, **iv)** ότι δεν υφίσταται άλλος καλός λόγος για έγκριση της Αίτησης, **v)** ότι δεν επεξηγείται γιατί δεν καταχωρήθηκε Υπεράσπιση εντός της προθεσμίας που προνοεί ο αντίστοιχος θεσμός και γενικότερα ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για έγκριση της αίτησης. Η ένσταση υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση της κας Liudmila Godunova (**E/Δ LG**), διευθύντρια της Καθ' ης η Αίτηση και βασίζεται στο Μέρος 14.3 και 23.4 των Νέων Διαδικαστικών Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας, στην νομολογία, στο Σύνταγμα και στις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου.

7. Στην Ε/Δ LG αναφέρεται ότι σύμφωνα με την νομική συμβουλή που έλαβε, η Αιτήτρια όφειλε να αιτιολογήσει τους λόγους για τους οποίους δεν καταχώρησε Υπεράσπιση εντός της προθεσμίας των 28 ημερών από την καταχώρηση σημειώματος εμφάνισης, δηλαδή στην παρούσα υπόθεση μέχρι την 27/03/2024. Αντιλαμβάνεται ότι ο λόγος που προτάσσει η Αιτήτρια είναι το γεγονός ότι ο δικηγόρος της υπέστη έμφραγμα και απουσίαζε με αναρρωτική άδεια. Αμφισβητεί τα ως άνω καθότι τα πιστοποιητικά που προσκόμισε η Αιτήτρια προέρχονται από διαφορετικούς γιατρούς ενώ το 3^ο πιστοποιητικό δεν φέρει ημερομηνία και η ηλικία του ασθενή παραποινήθηκε. Αναφέρει ότι επικοινωνήσε με γιατρό ο οποίος ετοίμασε έκθεση ημερομηνίας 26/06/2024 (Τεκμήριο 1 Ε/Δ LG) ώστε να γνωματεύσει επί των όσων αναφέρονται στα πιστοποιητικά που προσκόμισε η Αιτήτρια. Στην έκθεση αυτή καταγράφεται ότι τα πιστοποιητικά που προσκομίσθηκαν από την Αιτήτρια δεν αναφέρουν οτιδήποτε για το χρονικό διάστημα πριν την 29/03/2024, όπως επίσης και ότι τα όσα αναφέρονται στο 2^ο πιστοποιητικό δεν απέτρεπαν τον δικηγόρο της Αιτήτριας από του να διεκπεραιώνει σε γραφειακή δουλειά. Σε σχέση με το 3^ο πιστοποιητικό το οποίο δεν φέρει ημερομηνία έκδοσης θεωρεί ότι είναι παραπονημένο ή προγενέστερης ημερομηνίας καθότι οι ιατροί που καταγράφονται στο πιστοποιητικό με κοινό επιστολόχαρτο τους έπαψαν να συνεργάζονται εδώ και 2 χρόνια.
8. Ως εκ τούτου, σύμφωνα με το περιεχόμενο της Ε/Δ LG δεν παρέχεται δικαιολογία για τον χρόνο πριν την έκδοση της απόφασης και επιφυλάσσει τα δικαιώματα της να προβεί σε καταγγελία για ψευδορκία για τα όσα αναφέρονται σε σχέση με την παρουσίαση παραπονημένων εγγράφων. Στη συνέχεια αναφέρεται ότι ο χρόνος υποβολής της παρούσας είναι αδικαιολόγητος ήτοι 2 μήνες μετά την έκδοση της Απόφασης, θεωρεί ότι υπάρχει περιφρόνηση της δικαστικής διαδικασίας και ότι χρησιμοποιούνται παραπονημένα αποδεικτικά για να ακυρωθεί μια δικαστική απόφαση. Όσον αφορά την αδιαφορία που επέδειξε η Αιτήτρια ισχυρίζεται ότι με την απάντηση του δικηγόρου της ημερομηνίας 06/02/2024 σε επιστολή του δικού της δικηγόρου εγέρθηκαν οι ίδιες ακριβώς θέσεις που αναφέρει τώρα στην ένορκη της δήλωση. Συνεπώς θεωρεί ότι οι θέσεις της είναι πανομοιότυπες και μπορούσε να υποβάλει Υπεράσπιση πολύ προηγουμένως και άρα η δικαιολογία σε σχέση με το ότι υπήρχε ανάγκη μετάφρασης των εγγράφων στην ελληνική γλώσσα είναι αβάσιμη. Σε σχέση με την εν λόγω επικοινωνία θεωρεί ότι η Αιτήτρια ψεύδεται ακόμη και για αυτό το ζήτημα καθότι, ενώ η ίδια δίνει την εικόνα ότι η Καθ' ης Αίτηση δεν αποκάλυψε στο Δικαστήριο την ύπαρξη απάντησης από την Αιτήτρια, στην πραγματικότητα η απάντηση δόθηκε μετά την έγερση της απαίτησης. Ως εκ τούτου, η δήλωση που καταγράφηκε στην Έκθεση Απαίτησης ότι δεν υπήρξε απάντηση, κατά το χρόνο καταχώρησης της, είναι ορθή.

9. Σε σχέση με την ουσία των θέσεων της Αιτήτριας, η ομνύουσα ισχυρίζεται ότι ενώ η ίδια η Αιτήτρια παραδέχεται ότι η σύμβαση εργασίας ίσχυε μέχρι 31/12/2020, εντούτοις δήλωσε το αντίθετο στις κοινωνικές ασφαλίσεις κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλε το 2023 με αποτέλεσμα η Καθ' ης η Αίτηση να είναι αντικείμενο ποινικών κατηγοριών από τις υπηρεσίες κοινωνικών ασφαλίσεων. Στην Ε/Δ LG υπάρχει αναφορά σε συγκεκριμένο περιστατικό βάσει του οποίου η Αιτήτρια είχε ζητήσει από άλλη υπάλληλο να της δείξει το ακαθάριστο εισόδημα των εργαζόμενων της Καθ' ης η Αίτηση. Στη βάση αυτών που είδε η Αιτήτρια ζήτησε διαφοροποίηση των όρων πληρωμής της. Κατόπιν συζήτησης της LG με τον σύζυγο της συμφώνησαν προφορικά τον Απρίλιο 2021 με την Αιτήτρια να της καταβάλλεται το 40%, κάτι το οποίο είναι διαφορετικό από τη συμφωνία των 7 ευρώ ανά ώρα, όπως αναφέρεται στο Attendum G. Όσον αφορά την θέση της Αιτήτριας ότι τα ποσά για τα οποία εκδόθηκε απόφαση ουδέποτε της καταβλήθηκαν θεωρεί ότι αυτό είναι ψέμα και αναφέρει ότι η Αιτήτρια λάμβανε πληρωμές στον λογαριασμό της στην Revolut και άλλες φορές σε μετρητά. Επισυνάπτει σχετικές βεβαιώσεις πληρωμών και αποδείξεις για τα έτη 2020-2023 που υποστηρίζουν κάθε συναλλαγή πληρωμής από την Καθ' ης η Αίτηση προς την Αιτήτρια (Τεκμήρια 5 και 6 Ε/Δ LG). Επιπλέον ισχυρίζεται ότι όλες οι μεταφορές χρημάτων εκτυπώνονταν και υπογράφονταν με το χέρι από την Αιτήτρια.

Συμπληρωματική ένορκη δήλωση Αιτήτριας

10. Η Αιτήτρια σύμφωνα και με τις οδηγίες που είχαν δοθεί κατά την ημέρα που η Αίτηση ήταν ορισμένη για ακρόαση διαδικαστικών οδηγιών, προέβη στις 30/09/2024 σε χρήση του δικαιώματος της να καταχωρίσει συμπληρωματική ένορκη δήλωση της ίδιας (η «ΣΕΔ CD»). Στην ΣΕΔ CD αναφέρεται ότι υπήρχε λάθος στην μετάφραση της πρώτης της ένορκης δήλωσης από την Ρουμανική Γλώσσα και ότι αυτό που εννοούσε ήταν ότι στο παρελθόν ο δικηγόρος της υπέστη καρδιακό και υπεβλήθη σε επέμβαση. Είναι λόγω αυτού του περιστατικού που αντιμετώπισε επιπλοκές ο δικηγόρος της και βρισκόταν σε άδεια ασθενείας για την περίοδο 25/03/2024-31/05/2024. Επισυνάπτει εκ νέου το 3^ο ιατρικό πιστοποιητικό το οποίο φέρει ημερομηνία (08/01/2021) και την ηλικία του δικηγόρου της και εξηγεί ότι τα στοιχεία σβήστηκαν καταλάθος από την γραμματέα του γραφείου του δικηγόρου της. Στην συνέχεια αναλύει την τότε κατάσταση υγείας του δικηγόρου της, όπως την πληροφορήσε ο ίδιος, ότι αντιμετώπιζε θέματα υψηλού σακχάρου ως διαβητικός, περιγράφει τις αιτίες πρόκλησης καρδιακών προσβολών σε διαβητικούς, σύμφωνα με όσα είπε ο ιατρός του δικηγόρου της στον ίδιο. Επίσης αναφέρεται στα συμπτώματα που αντιμετώπιζε ο δικηγόρος της όπως θολή όραση, λιποθυμίες, πονοκεφάλων και δηλώνει ότι ο δικηγόρος της δεν ήταν σε θέση να οδηγήσει και υποχρεωτικά παρέμενε σπíti σε ένα ήρεμο και ασφαλές περιβάλλον.

11. Σε σχέση με το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης της Ε/Δ LG αναφέρει ότι κανένα από τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν με αυτή δεν χρησιμοποιήθηκε για την έκδοση της απόφασης και ότι αυτά αποτελούν νέα κατασκευασμένα στοιχεία καθότι αν υπήρχαν θα τους είχαν δοθεί στο στάδιο του προδικαστηριακού πρωτοκόλλου. Επίσης λέει ότι τα στοιχεία είναι αντιφατικά και οι υπογραφές της σε αυτά δεν είναι δικές της, καθότι διαφέρουν σε κάθε έγγραφο.

Ακρόαση της Αίτησης

12. Η ακρόαση της Αίτησης διεξήχθη αποκλειστικά στη βάση των αντίστοιχων ένορκων δηλώσεων που συνοδεύουν την αίτηση και την ένσταση. Ουδείς εκ των ενόρκως δηλούντων αντεξετάστηκε. Οι ευπαίδευτοι συνήγοροι των διαδίκων προσκόμισαν στο Δικαστήριο γραπτές αγορεύσεις και αγόρευαν προφορικά.

13. Επισημαίνω, ότι τα επιχειρήματα και όλη η μαρτυρία που προσκομίσθηκε, αμφότερων των πλευρών, εξετάστηκαν σε όλη τους την εμβέλεια από το Δικαστήριο χωρίς να υπάρχει ανάγκη ειδικής επίκλησής τους καθότι δεν αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της αιτιολόγησης δικαστικής απόφασης ειδική αναφορά ή πραγμάτευση κάθε επιχειρήματος που προβάλλεται. (***BITONIC LTD v. BANK OF MOSCOW-BANK JOINT STOCK COMPANY ΠΡΩΗΝ JOINT STOCK COMMERCIAL BANK "BANK OF MOSCOW" (OPEN JOINT-STOCK COMPANY), Πολιτική Έφεση Αρ. 117/2018, 16/3/2022, Νίκος Οδυσσέα v. Αστυνομίας (1999) 2 Α.Α.Δ. 490***).

14. Σημειώνεται ότι κατά την ακρόαση της Αίτησης, κατόπιν σχετικής διευκρίνησης του Δικαστηρίου, ο συνήγορος της Αιτήτριας συμφώνησε ότι με τις ένορκες δηλώσεις που υποβλήθηκαν εκ μέρους της δεν παρέχεται καμία αιτιολογία για την μη καταχώρηση Υπεράσπισης πριν την έκδοση της απόφασης και ότι τα όσα αναφέρει η Αιτήτρια για τα θέματα υγείας που αντιμετώπιζε ο ίδιος καθώς και τα σχετικά πιστοποιητικά αποτελούν εξήγηση για τον χρόνο που μεσολάβησε μέχρι την καταχώριση της Αίτησης Παραμερισμού.

Νομική Πτυχή και Συμπεράσματα

15. Στο Μέρος 14.3 των Νέων Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας καταγράφονται οι περιπτώσεις όπου το δικαστήριο δύναται να παραμερίσει ή να διαφοροποιήσει απόφαση, η οποία εκδίδεται, δυνάμει του Μέρους 13, εκεί όπου βασικά δεν εφαρμόζονται τα όσα προνοούνται στο Μέρος 14.2. Ειδικότερα, σύμφωνα με το Μέρος 14.3 το Δικαστήριο **δύναται** να παραμερίσει απόφαση:

(1) Σε κάθε άλλη περίπτωση, το δικαστήριο δύναται να παραμερίσει ή να διαφοροποιήσει απόφαση, η οποία εκδίδεται, δυνάμει του Μέρους 13 με τέτοιους όρους ως κρίνεται δίκαιο αν:

(α) ο εναγόμενος ή ο ενάγων έχει πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση ή ανταπαίτηση· ή

(β) το δικαστήριο κρίνει ότι υπάρχει άλλος καλός λόγος για τον οποίο:

(i) πρέπει να παραμεριστεί ή διαφοροποιηθεί η απόφαση· ή

(ii) πρέπει να επιτραπεί στον εναγόμενο να υπερασπιστεί την απαίτηση.

(2) Το δικαστήριο, εξετάζοντας αν πρέπει να παραμερίσει ή διαφοροποιήσει απόφαση, η οποία εκδίδεται, δυνάμει του Μέρους 13, στα θέματα τα οποία λαμβάνει υπόψη του περιλαμβάνεται και το κατά πόσο το πρόσωπο, το οποίο επιδιώκει τον παραμερισμό ή τη διαφοροποίηση της απόφασης,

16. Στην πρόσφατη απόφαση του Εφετείου **ΒΑΣΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ v. CPH INVESTMENTS LIMITED, Πολιτική Έφεση Αρ.: Ε203/19, 18/6/2024**, επαναλήφθηκαν οι αρχές που εφαρμόζει το Δικαστήριο σε αιτήσεις όπως η παρούσα, αν και η εν λόγω απόφαση αφορούσε τους θεσμούς πολιτικής δικονομίας ως ίσχυαν στο παρελθόν:

«Προτού ασχοληθούμε με την ουσία των λόγων έφεσης, αξίζει να σκιαγραφηθούν επιγραμματικά οι εφαρμοστέες νομικές και νομολογιακές αρχές. Παραπέμπουμε στην απόφαση του Εφετείου **ALPHA PANARETI PUBLIC LTD v. ELAINE MARGAR ET HOVEY, Πολιτική Έφεση Αρ. Ε104/2018, ημερ.27.9.2023**, όπου έχουν αναφερθεί τα ακόλουθα:

«Αναδεικνύουμε κατ' αρχάς τους (νέους) Κανονισμούς Πολιτικής Δικονομίας του 2023, οι οποίοι δυνάμει του Κανονισμού 60.1(1) (μεταβατική διευθέτηση) έχουν τεθεί σε εφαρμογή από τις 3 Ιουλίου 2023, σε σχέση με το Εφετείο και από 1 Σεπτεμβρίου 2023 στις υπόλοιπες δικαιοδοσίες στις οποίες αφορούν, σε διαδικασίες που καταχωρίζονται από 1 Σεπτεμβρίου 2023.

Ο παραμερισμός ή η διαφοροποίηση απόφασης ερήμην διέπεται από το Μέρος 14 του νέων Κανονισμών. Ο Κανονισμός 14.2. παραθέτει τις περιπτώσεις όπου το Δικαστήριο πρέπει να παραμερίσει απόφαση η οποία

εκδόθηκε ερήμην δυνάμει του Μέρους 13 και ο Κανονισμός 14.3. παραθέτει τις περιπτώσεις όπου το Δικαστήριο δύναται να παραμερίσει τέτοια απόφαση. Το Δικαστήριο ασκεί αυτή του τη διακριτική ευχέρεια όταν «ο εναγόμενος έχει πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση» (Κανονισμός 14.3(1)(α)) ή όταν κρίνει «ότι υπάρχει άλλος καλός λόγος» για να παραμεριστεί η απόφαση ή να επιτραπεί στον εναγόμενο να υπερασπιστεί (Κανονισμός 14.3(1)(β)). Κατά την ενάσκηση της διακριτικής του ευχέρειας, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη κατά πόσο το πρόσωπο που επιδιώκει τον παραμερισμό υπέβαλε τη σχετική αίτηση χωρίς χρονοτριβή (Κανονισμός 14.3(2)).

Προηγουμένως και κατά τον ουσιώδη χρόνο της παρούσας υπόθεσης, ο παραμερισμός απόφασης διέπτετο από τη Διαταγή 17, Θεσμός 10 των παλαιών Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, ο οποίος, με λακωνικότητα, προέβλεπε απλώς τα εξής:

«[...]

"Καθιερωμένες μπορεί να θεωρηθούν οι αρχές που διέπουν και προσμετρούν στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου σ' αυτό το πεδίο. Απαραίτητη είναι η επεξήγηση των λόγων για τη μη εμφάνιση του εναγομένου και η αποκάλυψη συζητήσιμης ή εκ πρώτης όψεως βάσιμης υπεράσπισης."

Στην *Bush κ.α. ν. Γιαννή* (2001) 1 A.A.Δ.1342 αναφέρονται, στις σελ. 1345-1346, τα ακόλουθα:

"Κατά την άσκηση της διακριτικής εξουσίας για επαναφορά, την οποία παρέχει στο Δικαστήριο η Δ.17, θ.10, εξουσίας η οποία, όπως υποδείχθηκε στην *Evans v Bartlam*[1937] 2 All E.R. 646, δεν εντάσσεται σε οποιαδήποτε στεγανά, το Δικαστήριο κατευθύνει την προσοχή του σε δύο κυρίως παράγοντες. Ο ένας αφορά το κατά πόσο έχει εξηγηθεί η καθυστέρηση στην καταχώριση εμφάνισης και στην υποβολή της αίτησης για παραμερισμό, με τρόπο ώστε να φαίνεται ότι η επαναφορά δεν αντιστρατεύεται την ορθή απονομή της δικαιοσύνης. Σε αυτό λαμβάνεται υπόψη τόσο η στάση του αιτητή όσο και η αναγκαιότητα οριστικής λήξης της αντιδικίας αφού *interest republicae us sit finis litium*.

Ο άλλος παράγοντας αναφέρεται στο κατά πόσο καταδείχθηκε εκ πρώτης όψεως ή συζητήσιμη υπεράσπιση στην απαίτηση."

Σε σχέση ειδικά με τη δικαιολόγηση της μη εμφάνισης, σχετική είναι η *Milouca Motor Trading Ltd v. Κούρτη* (1997) 1(B) A.A.Δ. 941 όπου λέχθηκε ότι αίτηση παραμερισμού δύναται να απορριφθεί παρά την αποκάλυψη συζητήσιμης υπεράσπισης, εφόσον ο εναγόμενος επέδειξε αδιαφορία στην αγωγή, η οποία να ισοδυναμεί με τη μορφή καταφρόνησης της δικαστικής διαδικασίας (βλ. επίσης *Mine & Quarry Services Ltd v. Ανδρέα Γεωργίου (Μαύρου)* (1993) 1 A.A.Δ. 26, *Γιωργαλλίδης v. Ταπελλογραφείο Κώστας Παύλου & Σία Λτδ* (2000) 1 A.A.Δ. 1101, *Λαϊκή Κυπριακή Τράπεζα (Χρηματοδοτήσεις) Λτδ v. Ιακώβου κ.α.*, (2001) 1 A.A.Δ. 457, *Καλλής v. Alpha Bank Ltd* (2002) 1 (B) A.A.Δ. 793, *Πεγιάτης v. Κωμοδρόμου* (2003) 1 A.A.Δ. 1601 και *Τσεσμέλογλου v. Σοφοκλέους* (2013) 1 A.A.Δ. 64).

Το βάρος για παραμερισμό απόφασης εκδοθείσας ερήμην βρίσκεται στους ώμους του αιτητή, ο οποίος θα πρέπει να καταδείξει (όχι να αποδείξει) μια καλή υπεράσπιση, αλλά και να θεμελιώσει ότι δεν υπάρχει αδικαιολόγητη ολιγωρία ή καταφρονητική συμπεριφορά προς τη δικαστική διαδικασία (βλ. *Wakeham v. Bhatti κ.α. Πολ. Έφεση 49/2011, ημερ. 25.5.2016*).

Όπου υπάρχουν αντικρουόμενες εκδοχές, το Δικαστήριο, σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, θα πρέπει στο βαθμό του δυνατού, να αποφεύγει να προβαίνει σε ευρήματα αξιοπιστίας, έχοντας όμως πάντοτε κατά νουν ότι είναι ο αιτητής που φέρει το βάρος απόδειξης (βλ. *Irena Knitting Ltd κ.α. v. Λαϊκή Κυπριακή Τράπεζα (Χρηματοδοτήσεις) Λτδ* (2006) 1 A.A.Δ. 816). Συνεπώς, όταν ο καθ' ου η αίτηση με την αρχική και/ή συμπληρωματική ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την Ένσταση του, θέτει εκποδών ουσιώδεις ισχυρισμούς που παρατίθενται στην Αίτηση, τότε, αναμένεται από τον αιτητή όπως ενεργοποιήσει τους μηχανισμούς που παρέχονται από τους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας για να αποκαταστήσει την υποβαλλόμενη εικόνα των πραγμάτων. Τούτο, όχι ως ζήτημα ενδεδειγμένης αποτίμησης της αξιοπιστίας της κάθε πλευράς, αλλά στα πλαίσια απόδειξης του βάρους απόδειξης που αυτός επωμίζεται.»

(η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

17. Όπως προκύπτει από το λεκτικό του Μέρους 14.3 εκτίθενται πλέον ρητά, με κάποιες διαφοροποιήσεις στις οποίες θα αναφερθώ στην συνέχεια, κατά την κρίση μου, οι νομολογιακές αρχές που εφαρμόζονταν από τα Δικαστήρια της Κυπριακής Δημοκρατία όταν καλούνταν να

παραμερίσουν απόφαση που εκδόθηκε ερήμην, είτε όπου δεν υπήρξε εμφάνιση του διαδίκου στην διαδικασία ή όπου εκδόθηκε απόφαση λόγω μη καταχώρησης υπεράσπισης. Σημειώνω ότι αυτό που παραμένει αναλλοίωτο, είναι ότι όταν το Δικαστήριο εξετάζει αίτηση στη βάση του Μέρους 14.3 ο παραμερισμός ή μη απόφασης ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου, οι παράμετροι άσκησης της οποίας έχουν αναλυθεί εις βάθος και με σαφήνεια, σε σωρεία αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου νομολογία (*Jurgen κ.ά. ν Σταυρινού Πολ. Έφ. 80/14, 1/6/2020, Κοσταντιάν ν Βασιλείου Πολ. Έφ. 168/13, 25/2/20, Nsm Democars Ltd κ.ά. ν Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ, Πολ. Έφ. 121/10, 14/10/15, Κωνσταντινίδη ν. Hissin (2004) 1 Α.Α.Δ. 1774, Milouca Motor Trading Ltd ν. Γεωργίου (Μαύρου) [1993] 1 ΑΑΔ 26, Σκάρος ν. 1. Π. Χριστοδούλου κ.α. (1998) 1 Α.Α.Δ. 291*). Η πλούσια νομολογία επί του θέματος, που έχει δημιουργηθεί στη βάση των παλαιών Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, θα εξακολουθήσει να παρέχει ουσιαστική καθοδήγηση κατά την εξέταση αιτήσεων όπως η παρούσα πάντα με γνώμονα ότι το συνταγματικό δικαίωμα ενός ατόμου να ακούγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αντισταθμίζεται και εξισορροπείται από την υποχρέωση του Δικαστηρίου να διασφαλίζει την ολοκλήρωση μιας υπόθεσης εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, η οποία υποχρέωση επίσης κατοχυρώνεται συνταγματικά (*Αντρέας Ψαράς ν. Ιωάννη Γιάγκου, (2015) 1 Α.Α.Δ. 1103*).

18. Δεν έχω εντοπίσει ούτε και παραπέμφθηκα σε νομολογία σε σχέση με τον τρόπο εφαρμογής και ερμηνείας του Μέρους 14 των Νέων Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, η οποία δεν έχει ακόμη αναπτυχθεί και συνεπώς στην απουσία αντίθετης ημεδαπής νομολογίας, προτίθεμαι να υιοθετήσω την νομολογιακή προσέγγιση των Αγγλικών Δικαστηρίων, στην οποία και παραπέμφθηκα από τον συνήγορο της Καθ' ης η Αίτηση, σε σχέση με το αντίστοιχο Μέρος 13.3 των Αγγλικών Θεσμών, το λεκτικό του οποίου είναι πανομοιότυπο με το δικό μας.

19. Αυτό που ανακύπτει πλέον ως ρητή συνεπεία του λεκτικού του Μέρους 14.3(2), σε συμφωνία με τις θέσεις του συνηγόρου της Καθ' ης η Αίτηση, είναι ότι όταν το Δικαστήριο εξετάζει αιτήσεις όπως η παρούσα, λαμβάνει υπόψη και προσδίδει μεγαλύτερη βαρύτητα, στα πλαίσια άσκησης της διακριτικής του ευχέρειας, νοουμένου φυσικά ότι πληρείται πρώτα είτε η προϋπόθεση του Μέρους 14.3(1)(α) ή του Μέρους 14.3(1)(β), το κατά πόσο η αίτηση παραμερισμού υποβάλλεται χωρίς χρονοτριβή, δηλαδή το συντομότερο δυνατό λαμβάνοντας υπόψη τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης. Παραθέτω το πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση *Standard Bank Plc & Anor ν Agrinvest International Inc & Ors [2010] EWCA Civ 1400 (08 December 2010)* στην οποία παραπέμφθηκα:

22. *The Civil Procedure Rules were intended to introduce a new era in civil litigation, in which both the parties and the courts were expected to pay more attention to promoting efficiency and avoiding delay. The overriding objective expressly recognised for the first time the importance of ensuring that cases are dealt with expeditiously and fairly and it is in that context that one finds for the first time in rule 13.3(2) an explicit requirement for the court to have regard on an application of this kind to whether the application was made promptly. No other factor is specifically identified for consideration, which suggests that promptness now carries much greater weight than before. It is not a condition that must be satisfied before the court can grant relief, because other factors may carry sufficient weight to persuade the court that relief should be granted, even though the application was not made promptly. The strength of the defence may well be one. However, promptness will always be a factor of considerable significance, as the judge recognised in paragraph 27 of his judgment, and if there has been a marked failure to make the application promptly, the court may well be justified in refusing relief, notwithstanding the possibility that the defendant might succeed at trial.*

(η έμφαση και η υπογράμμιση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

20. Επιπρόσθετα, αποφαίνομαι ότι υπάρχει και διαφοροποίηση στην προσέγγιση που πρέπει να εφαρμόζει το Δικαστήριο κατά την εξέταση του μαρτυρικού υλικού στα πλαίσια εξέτασης της περίπτωση παραμερισμού που θέτει το Μέρος 14.3(1)(α). Ενώ σύμφωνα με την ισχύουσα νομολογία ήταν αρκετό για ένα εναγόμενο να καταδείξει την ύπαρξη μιας «*συζητήσιμης ή εκ πρώτης όψεως βάσιμης υπεράσπισης*» πλέον το Δικαστήριο καλείται να εξετάσει κατά πόσο ο εκάστοτε εναγόμενος «*έχει πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση [...]*» ζήτημα στο οποίο όμως θα επανέλθω σε μεταγενέστερο σημείο της απόφασης.

21. Περαιτέρω, στην πρόσφατη απόφαση του Αγγλικού Εφετείου ***FXF v English Karate Association Ltd [2023] EWCA Civ 891***, κατόπιν ανασκόπησης της ισχύουσας αγγλικής νομολογίας, λέχθηκε εμφαντικά ότι στα πλαίσια εξέτασης μιας αίτησης παραμερισμού απόφασης, εφαρμόζονται και τα όσα αναφέρονται στο **Μέρος 3.6 - Απαλλαγή από κυρώσεις** (αντίστοιχος Αγγλικός Θεσμός rule 3.9). Συνεπώς, βάσει της πιο πάνω απόφασης, ο ορθός τρόπος προσέγγισης αιτήσεων παραμερισμού, είναι να εξετάζονται κατά προτεραιότητα οι

προϋποθέσεις του Μέρους 14.3 (αντίστοιχου Αγγλικό Μέρος 13.3) και στην συνέχεια τα όσα προνοούνται στο Μέρος 3.6. Ειδικότερα, στην πιο πάνω απόφαση λέχθηκαν τα εξής με αναφορά και στην Αγγλική απόφαση ***Denton v TH White Ltd [2014] EWCA Civ 906***, η οποία είναι η αυθεντία που οριοθετεί το πλαίσιο εξέτασης των προϋποθέσεων του Μέρους 3.6:

*76. I will add only the following. In this case there is a real contest between two views of how applications to set aside default judgment are to be decided. The fact that the respondent's submission includes an acknowledgement that what is described as the "ethos" of Denton still comes into play as part of the overriding objective does not mean there is nothing at stake. In dispute is whether an application under r13.3 is or is not an application for relief from sanction, and the consequences which flow from that. That question is fundamental to the relevance of Denton itself in this context. Whatever may have been the status in terms of binding precedent of previous authorities (and just to be clear at the risk of repetition I agree with what my lord the Master of the Rolls has said about them) even if previous binding authority such as Gentry had not already decided the issue, in my judgment looking at the matter afresh based on the rules in the form they have stood since 2014 when Denton was decided, **an application to set aside a default judgment under r13.3 is an application for relief from sanction to which r3.9 also applies. Therefore the right approach to deciding these applications is the one described by the Master of the Rolls above, applying Denton once the two specific matters in r13.3 have been considered.***

(η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

Έχει καταδείξει η Αιτήτρια πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση

22. Αρχικά επιθυμώ να επαναλάβω ότι η Απόφαση που εκδόθηκε αναφορικά με την Αιτήτρια, όπως προκύπτει και από το σχετικό πρακτικό του Δικαστηρίου, αφορούσε μόνο το ποσό για το οποίο υπήρχε σχετικός δικογραφημένος ισχυρισμός ότι καταβλήθηκε αχρεωστήτως σε αυτή, κατά τρόπο ώστε να έχει πλουτίσει αδικαιολόγητα.
23. Προτού προχωρήσω, κρίνω σκόπιμο να αναφέρω συνοπτικά τις αρχές όσον αφορά την προσέγγιση της μαρτυρίας σε ενδιάμεσες αιτήσεις όπως η παρούσα. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την ισχύουσα νομολογία ο εκάστοτε αιτητής δεν είχε υποχρέωση να αποδείξει την υπεράσπιση

του ούτε το Δικαστήριο προέβαινε σε αξιολογούνται οι ισχυρισμοί του ως να διεξαγόταν δίκη επί της ουσίας της αγωγής (**Kameneva v. Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ (πρώην) Cyprus Popular Bank Public Co Ltd (πρώην) Marfin Popular Bank Public Co Ltd, Πολιτική Έφεση E102/2015, ημερομηνίας 29.3.2021. Μαρία Λευκίδου v. Άριστος Κανναουρίδης (1999) 1Α Α.Α.Δ. 528 και Κώστας Φραντζής v. Λαϊκής Κυπριακής Τράπεζας (Χρηματοδοτήσεις) Λτδ (1996) 1 Α.Α.Δ. 1094**) εντούτοις, το Δικαστήριο εξέταζε κατά πόσο προβάλλονται κάποιοι ισχυρισμοί οι οποίοι εκ πρώτης όψεως τεκμηριώνονται και καταδεικνύουν **μια αληθοφανή και λογική** υπεράσπιση. Στην απόφαση **Καλλής v Alpha Bank Ltd (2002) 1 (B) Α.Α.Δ. 793**, αναφέρονται τα ακόλουθα:

«...Η αποκάλυψη συζητήσιμης υπόθεσης προϋποθέτει αλλά και εξυπακούει κάτι περισσότερο από την απλή παράθεση από τον αιτητή μιας εκδοχής, διαφορετικής από εκείνης του ενάγοντα. Θα πρέπει να προσκομιστούν στο Δικαστήριο **κάποια αποδεικτικά στοιχεία τα οποία εξυπακούεται πως θα πρέπει να εμπεριέχουν κάποιο βαθμό πειστικότητας** που θα καθορίζεται και θα καταδεικνύεται μέσα από τους ίδιους τους προβαλλόμενους ισχυρισμούς, ώστε η διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου να μην ασκείται επί ματαίω και μόνο αν θα εξυπηρετηθεί χρήσιμος σκοπός επίλυσης της διαφοράς των διαδίκων. Το βάρος απόδειξης είναι τους ώμους του αιτητή».

24. Περαιτέρω, όπως έχει επισημανθεί στην απόφαση **Claire Morris v. Saratoga Swimming Pools Ltd (Αρ.1) (2012) 1 Α.Α.Δ. 647**, η αντιπαραβολή των δύο εκδοχών σε αιτήσεις παραμερισμού, είναι ορισμένες φορές αναπόφευκτη, αλλά θα πρέπει να περιορίζεται στα απολύτως αναγκαία για τη διακρίβωση της αξιοπιστίας των ισχυρισμών και κατά πόσο υπάρχει ή όχι εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση (δείτε και απόφαση **Irena ανωτέρω**).
25. Ανέφερα προηγουμένως ότι πλέον ο εκάστοτε εναγόμενος, σύμφωνα και με τα όσα προνοούνται στο Μέρος 14.3 οφείλει να καταδείξει ότι «**έχει πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση [...]**» και συνεπώς εγείρεται το ερώτημα του πώς προσεγγίζεται η εν λόγω προϋπόθεση. Θεωρώ χρήσιμο να παραθέσω στα ακόλουθα αποσπάσματα από την παράγραφο **13.3.1 του Αγγλικού White Book 2024**, όπου με παραπομπή σε σχετική νομολογία επεξηγείται ότι για σκοπούς εξέτασης της παρούσας προϋπόθεσης, ισχύουν οι ίδιες αρχές επί των οποίων το Δικαστήριο εξετάζει κατά πόσο μια υπεράσπιση έχει

πραγματική προοπτική επιτυχίας σε αίτηση για την έκδοση μιας συνοπτικής απόφασης:

[...]The defendant applying to set aside the judgment must come within r.13.3(1)(a) or (b). It is not enough to show an “arguable” defence; the defendant must show that they have “a real prospect of successfully defending the claim”. It is essentially the same test as applied to summary judgment applications under Pt 24. This test is more fully covered in para.24.2.3; see also Swain v Hillman [2001] 1 All E.R. 91, CA.

In ED&F Man Liquid Products Ltd v Patel [2003] EWCA Civ 472; [2003] All E.R. (D)75; [2003] C.P. Rep. 51, Potter LJ explained the distinction between the tests:

“...the only significant difference between the provisions of CPR 24.2 and 13.3(1), is that under the former the overall burden of proof rests upon the claimant to establish that there are grounds for his belief that the respondent has no real prospect of success whereas, under the latter, the burden rests upon the defendant to satisfy the court that there is good reason why a judgment regularly obtained should be set aside. That being so, although generally the burden of proof is in practice of only marginal importance in relation to the assessment of evidence, it seems almost inevitable that, in particular cases, a defendant applying under CPR 13.3(1) may encounter a court less receptive to applying the test in his favour than if they were a defendant advancing a timely round of resistance to summary judgment under CPR 24.2.”

(η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

26. Η παράγραφος **13.3.1 του Αγγλικού White Book 2024** παραπέμπει στο **Μέρος 24.2.3 του Αγγλικού White Book 2024** που αφορά την έκδοση συνοπτικών αποφάσεων καταγράφονται τα εξής, τα οποία εφαρμόζονται κατ’ αναλογία, κατά την εξέταση αιτήσεων παραμερισμού:

“The following principles applicable to applications for summary judgment were formulated by Lewison J in Easyair Ltd v Opal Telecom Ltd [2009] EWHC 339 (Ch) at [15] and approved by the Court of Appeal in AC Ward & Sons Ltd v Catlin (Five) Ltd [2009] EWCA Civ 1098; [2010] Lloyd’s Rep. I.R. 301 at [24]:

- i) *The court must consider whether the claimant has a “realistic” as opposed to a “fanciful” prospect of success: Swain v Hillman [2001] 1 All E.R. 91;*

- ***ii) A “realistic” claim is one that carries some degree of conviction. This means a claim that is more than merely arguable: ED & F Man Liquid Products v Patel [2003] EWCA Civ 472 at [8];***
- *iii) In reaching its conclusion the court must not conduct a “mini-trial”: Swain v Hillman;*
- ***iv) This does not mean that the court must take at face value and without analysis everything that a claimant says in his statements before the court. In some cases it may be clear that there is no real substance in factual assertions made, particularly if contradicted by contemporaneous documents: ED & F Man Liquid Products v Patel at [10];***
- *v) However, in reaching its conclusion the court must take into account not only the evidence actually placed before it on the application for summary judgment, but also the evidence that can reasonably be expected to be available at trial: Royal Brompton Hospital NHS Trust v Hammond (No.5) [2001] EWCA Civ 550;*
- *vi) Although a case may turn out at trial not to be really complicated, it does not follow that it should be decided without the fuller investigation into the facts at trial than is possible or permissible on summary judgment. Thus the court should hesitate about making a final decision without a trial, even where there is no obvious conflict of fact at the time of the application, where reasonable grounds exist for believing that a fuller investigation into the facts of the case would add to or alter the evidence available to a trial judge and so affect the outcome of the case: Doncaster Pharmaceuticals Group Ltd v Bolton Pharmaceutical Co 100 Ltd [2007] F.S.R. 3;*
- *vii) On the other hand it is not uncommon for an application under Pt 24 to give rise to a short point of law or construction and, if the court is satisfied that it has before it all the evidence necessary for the proper determination of the question and that the parties have had an adequate opportunity to address it in argument, it should grasp the nettle and decide it. The reason is quite simple: if the respondent’s case is bad in law, he will in truth have no real prospect of succeeding on his claim or successfully defending the claim against him, as the case may be. Similarly, if the applicant’s case is bad in law, the sooner that is determined, the better. If it is possible to show by evidence that although material in the form of documents*

or oral evidence that would put the documents in another light is not currently before the court, such material is likely to exist and can be expected to be available at trial, it would be wrong to give summary judgment because there would be a real, as opposed to a fanciful, prospect of success. However, it is not enough simply to argue that the case should be allowed to go to trial because something may turn up which would have a bearing on the question of construction: ICI Chemicals & Polymers Ltd v TTE Training Ltd [2007] EWCA Civ 725

27. Περαιτέρω, στην απόφαση ***ED&F Man Liquid Products Ltd (ανωτέρω)*** παρατίθενται τα εξής ως προς το πότε δύναται να θεωρηθεί ότι έχει καταδειχθεί από τον εναγόμενο μια πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση:

7.. *What is clear is that, in drafting the CPR the draftsman adopted the phrase “real prospect of successfully defending the claim” for the purposes of both CPR 13.3.(1) and 24.2 and, subject to the question of burden of proof, may be taken to have contemplated a similar test under each rule. It was stated by Lord Woolf MR in Swain v Hillman [2001] 1 All ER 91 at 92j that: “The words “no real prospect of succeeding” do not need any amplification, they speak for themselves. **The word “real” distinguishes fanciful prospects of success ... they direct the court to the need to see whether there is a “realistic” as opposed to a “fanciful” prospect of success.**”*

8.. *I regard the distinction between a realistic and fanciful prospect of success as appropriately reflecting the observation in the *Saudi Eagle* that the defence sought to be argued must carry some degree of conviction. **Both approaches require the defendant to have a case which is better than merely arguable, as was formerly the case under R.S.C. Order 14 .** Furthermore, both CPR 13.3(1) and 24.2 have provisions whereby, for the purposes of doing justice between the parties, the court can order that judgment be set aside under 13.3.1(b) if it appears to the court that there is some other good reason to do so, and, under 24.2(b) that summary judgment be withheld on the ground that there is some compelling reason why the case or issue should be disposed of at trial.*

[..]

10.. *It is certainly the case that under both rules, where there are significant differences between the parties so far as factual issues are concerned, the court is in no position to conduct a mini-trial: see per Lord Woolf MR in Swain v Hillman [2001] 1 All ER 91 at 95 in relation to CPR 24. However, that does not mean that the court has to accept without analysis everything said by a party in his statements before the court. In some cases it may be clear that there is no real substance in factual assertions made, particularly if contradicted by contemporary documents. If so, issues which are dependent upon those factual assertions may be susceptible of disposal at an early stage so as to save the cost and delay of trying an issue the outcome of which is inevitable: see the note at 24.2.3 in Civil Procedure (Autumn 2002) Vol 1 p.467 and Three Rivers DC v Bank of England (No.3) [2001] UKHL/16, [2001] 2 All ER 513 per Lord Hope of Craighead at paragraph [95].*

(η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

28. Τα ως άνω καταδεικνύουν κατά την κρίση μου, την υιοθέτηση μιας πιο αυστηρής προσέγγισης, βάσει της οποίας το βάρος που φέρει ο εκάστοτε εναγόμενος είναι ελαφρώς αυξημένο από αυτό που ίσχυε όταν τα Δικαστήρια παραμέριζαν αποφάσεις είτε βάσει της Δ.17 θ.10 είτε βάσει της Δ.26 θ.14. Συνεπώς δεν επαρκεί ο εκάστοτε εναγόμενος να καταδείξει απλά μια «*συζητήσιμη υπεράσπιση*» αλλά μια υπεράσπιση η οποία έχει πραγματική ή για να το θέσω αλλιώς μια ρεαλιστική πιθανότητα επιτυχίας και όχι μια υπεράσπιση η οποία είναι πλασματική και απογυμνωμένη από νομιμοποιητικό έρεισμα.
29. Επιστρέφοντας στην εξέταση της παρούσας Αίτησης, επισημαίνω ότι ομολογουμένως δεν υπάρχουν πολλά αμφισβητούμενα γεγονότα, ούτε αυτά ενέχουν ιδιαίτερη πολυπλοκότητα. Από την προσκομισθείσα μαρτυρία προκύπτει ότι η Αιτήτρια προσπαθεί να πλήξει την ορθότητα της εκδοχής της Καθ' ης η Αίτηση ως προς το ότι καταβλήθηκαν σε αυτή συγκεκριμένα ποσά ως προμήθεια τα οποία δεν δικαιούτο, όπως αυτά προκύπτουν από το Attendum G. Κατ' αρχάς, διακρίνω μια αντιφατικότητα στην εκδοχή της Αιτήτριας σε σχέση με τους όρους και την συμφωνία βάσει της οποίας καταβάλλονταν σε αυτή τα ποσά ως προμήθειες ειδικά από ένα χρονικό σημείο και έπειτα. Ειδικότερα, ενώ η ίδια στην Ε/Δ CD φαίνεται να ισχυρίζεται ότι από 01/01/2021 έπαψε να ισχύει η γραπτή συμφωνία ημερομηνίας 30/09/2020 και ότι συνάφθηκε προφορική συμφωνία, υπό άλλους όρους, ταυτόχρονα όπως προκύπτει από την προσκομισθείσα μαρτυρία και αναντίλεκτη αναφορά στην Ε/Δ LG η Αιτήτρια προέβη σε καταγγελία εναντίον της

Καθ' ης η Αίτηση στο τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων, που οδήγησαν στην υποβολή ποινικών διαδικασιών εναντίον της, προωθώντας την εκδοχή ότι βρίσκεται σε ισχύ η συμφωνία ημερομηνίας 30/09/2020. Το εν λόγω γεγονός αναπόφευκτα καθιστά την εν λόγω θέση αντιφατική και για τους σκοπούς της παρούσας διαδικασίας, καθότι δεν είναι εφικτό ως ζήτημα κοινής λογικής να αποπειράται η προώθηση θέσεων, σύμφωνα με τις οποίες βρίσκονται ταυτόχρονα σε ισχύ δύο συμφωνίες που ρυθμίζουν, μεταξύ άλλων, το ίδιο ζήτημα, δηλαδή αυτό της προμήθειας που δικαιούτο κατά την εργοδότηση της. Με άλλα λόγια δεν υπάρχει σαφής εικόνα από την εκδοχή της Αιτήτριας ως προς το καθεστώς προμήθειας που ίσχυε και επί του οποίου η Αιτήτρια προσπαθεί να καταδείξει την ύπαρξη ορατής πιθανότητας υπεράσπισης της απαίτησης, μέσω της αμφισβήτησης της ορθότητας εγγράφου που αποτέλεσε την βάση υπολογισμού των υπερπληρωμών που καταβλήθηκαν σε αυτή.

- 30.** Ακόμη όμως και έστω να μπορούσε να λεχθεί ότι αποτελεί κοινό έδαφος μεταξύ των μερών ότι επήλθε προφορική τροποποίηση της συμφωνίας και ότι έστω από 01/04/2021 είχε συμφωνηθεί να καταβάλλεται στην Αιτήτρια προμήθεια ύψους 40% για τις υπηρεσίες της (ως η δικογραφημένη εκδοχή της Καθ' ης η Αίτηση), τα μόνα γεγονότα που αναφέρθηκαν από την Αιτήτρια για σκοπούς θεμελίωσης μιας πραγματικής προοπτικής υπεράσπισης της απαίτησης είναι ότι **i)** το περιεχόμενο του *Attendum G* δεν είναι ορθό και **ii)** ότι η Αιτήτρια ουδέποτε έλαβε τα χρήματα που καταγράφονται σε αυτό ως υπερπληρωμές.
- 31.** Εντοπίζω ότι η Αιτήτρια γενικά και αόριστα αναφέρει ότι το περιεχόμενο του *Attendum G* είναι αναληθές χωρίς να εξειδικεύει τον εν λόγω ισχυρισμό. Ειδικότερα, ενώ αναφέρει ότι συμφωνήθηκε μεταξύ των μερών ότι ποσοστό 40% των υπηρεσιών που θα παρείχε της καταβαλλόταν ως σταθερός μισθός για το ποσό των €1,235 και τα υπόλοιπα θα της καταβάλλονταν ως μετρητά, η ίδια παρέλειψε να αναφερθεί σε οποιοδήποτε ποσό που της καταβλήθηκε ως μετρητά και παρέλειψε να προσκομίσει οποιοδήποτε αποδεικτικό επί τούτου. Επιπλέον, δεν διευκρινίζει ούτε και εξειδικεύει γιατί είναι εσφαλμένο το περιεχόμενο του *Attendum G*, σε σχέση με τις πληρωμές στις οποίες όντως προέβηκε η Καθ' ης η Αίτηση προς την ίδια, καλώντας ουσιαστικά το Δικαστήριο να συμπεράνει κάτι τέτοιο, από αλληλογραφία που προσκόμισε μεταξύ των διαδίκων (μέρος τεκμηρίου 3 Ε/Δ CD), στην οποία αναφέρονται ποσά που δικαιούτο η Αιτήτρια ως προμήθειες μηνιαίως, χωρίς όμως η Αιτήτρια να εξηγεί προς το Δικαστήριο τον ορθό τρόπο υπολογισμού αυτών (υπάρχουν και καταγραφές στα εν λόγω τεκμήρια σε γλώσσα μη κατανοητή προς το Δικαστήριο), εφόσον

υπάρχει κατά την ίδια διαφωνία με το περιεχόμενο του Attendum G. Ούτε και επεξηγεί η Αιτήτρια ποια από τα αναφερόμενα ποσά στην επικοινωνία των μερών ως προμήθεια όντως της καταβλήθηκαν. Το μόνο που προσκόμισε ήταν τα Payslips της και καταστάσεις δικού της τραπεζικού λογαριασμού όπου φαίνεται ότι λάμβανε το σταθερό ποσό των €1,099.77.

32. Σε αυτό το σημείο αναφέρω ότι τα όσα αναδείχθηκαν από τον συνήγορο της Αιτήτριας, μέσω της αγόρευσης του, ως λάθη ή ανακρίβειες αναφορικά με το Attendum G, δεν είναι επιτρεπτά να ληφθούν υπόψη (*El Fath Co For International Trade S.A.E v. E.D.T. Shipping κ.ά. (1992) 1AAD 1255*) με δεδομένη την απουσία οποιασδήποτε μαρτυρίας από τις προσκομισθείσες ένορκες δηλώσεις της Αιτήτριας που αφορούν το εν λόγω έγγραφο. Ομοίως δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη και τα όσα αναφέρονται στην αγόρευση του συνηγόρου της Αιτήτριας αναφορικά με την ισχυριζόμενη παράνομη απόλυση της Αιτήτριας.

33. Η απουσία αναφοράς στα ως άνω ζητήματα και λεπτομέρειες αφαιρούν από την μαρτυρία της Αιτήτριας την αναγκαία εξειδίκευση και σαφήνεια που θα έπρεπε να την χαρακτηρίζουν, για σκοπούς της παρούσας διαδικασίας, ώστε να μπορεί να λεχθεί ότι υπάρχει μια ρεαλιστική πιθανότητα υπεράσπισης της απαίτησης. Απεναντίας το Δικαστήριο δεν δύναται να καταλήξει ότι οι εν λόγω θέσεις ενέχουν πειστικότητα πόσο μάλλον όταν η Αιτήτρια ταυτόχρονα προωθεί και τον αντιφατικό ισχυρισμό ότι τα ποσά που καταγράφονται στο Attendum G ουδέποτε της καταβλήθηκαν, κάτι που όμως εξετάζεται και σε συνάρτηση με τα έγγραφα που προσκόμισε η Καθ' ης η Αίτηση. Δηλαδή, η Καθ' ης η Αίτηση μέσω των τεκμηρίων 5 και 6 της Ε/Δ LG προσκόμισε σχετικές αποδείξεις και αποδεικτικά μεταφοράς ποσών από λογαριασμούς της Καθ' ης η Αίτηση σε λογαριασμούς της Αιτήτριας, πέραν των ποσών που αφορούν την καταβολή του σταθερού ποσού των €1,099.77 που ήταν και τα μόνα ποσά για τα οποία αναφέρθηκε η Αιτήτρια. Επιπλέον προσκομίστηκαν και σχετικές αποδείξεις παραλαβής χρημάτων σε μετρητά υπογεγραμμένες από την Αιτήτρια.

34. Κατά την κρίση μου από τα εν λόγω αποδεικτικά που προσκόμισε η Καθ' ης η Αίτηση υφίσταται έγγραφη μαρτυρία η οποία όπως τέθηκε νομολογιακά «*θέτει εκποδών ουσιώδεις ισχυρισμούς που παρατίθενται στην Αίτηση*» (*Irena Knitting Ltd ανωτέρω*) και συγκεκριμένα τον ισχυρισμό της Αιτήτριας ότι ουδέποτε έλαβε τις πληρωμές που αναφέρονται στο Attendum G, κάτι που διασυνδέεται και με την εικόνα που η ίδια παρουσίασε σε σχέση με το συνολικό ποσό χρημάτων που έλαβε από την Καθ' ης η Αίτηση στα πλαίσια της εργοδότησης της. Όπως τέθηκε χαρακτηριστικά στην απόφαση *ED&F Man Liquid*

Products Ltd ανωτέρω “In some cases it may be clear that there is no real substance in factual assertions made, particularly if contradicted by contemporary documents”. Σημειώνω, ότι δεν υπήρξε καμία επεξήγηση μέσω της ΣΕΔ CD σε σχέση με τις αποδείξεις μεταφοράς αυτών των επιπλέον χρηματικών ποσών σε άλλους τραπεζικούς λογαριασμούς της Αιτήτριας. Απεναντίας, η Αιτήτρια αρκέστηκε να αναφέρει γενικά και αόριστα ότι αυτά είναι «νέα» κατασκευασμένα στοιχεία, και ότι τα εν λόγω έγγραφα είναι αντιφατικά (χωρίς φυσικά να επεξηγείται που έγκειται η αντίφαση). Το κατά πόσο χρησιμοποιήθηκαν κατά την έκδοση της Απόφασης ή όχι τα συγκεκριμένα έγγραφα που προσκόμισε η Καθ’ ης η Αίτηση ή αν δεν αποστάλθηκαν κατά το στάδιο του προδικαστηριακού πρωτοκόλλου δεν διαφοροποιεί το ζήτημα, όπως προσπάθησε να ισχυριστεί η Αιτήτρια, ούτε και αποτελεί ισχυρισμό που υποστηρίζει την θέση της περί χρήσης νέων κατασκευασμένων στοιχείων.

35. Παρεμβάλλω ότι βάσει των νέων Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας σε κάποιες περιπτώσεις το Δικαστήριο δύναται να εκδώσει απόφαση ερήμην, **χωρίς την προσκόμιση οποιασδήποτε μαρτυρίας** (είτε υπό μορφή δήλωσης μάρτυρα ή άλλως πως) από τον εκάστοτε ενάγοντα. Ειδικότερα στο Μέρος 13.3.4 καταγράφεται ότι «4) Όταν ο ενάγων υποβάλει αίτημα για έκδοση απόφασης ερήμην δυνάμει των υποπαραγράφων (1) και (3), η απόφαση θα είναι τέτοια όπως θα κρίνει το δικαστήριο ότι ο ενάγων **δικαιούται επί τη βάση του δικογράφου του**. Υπενθυμίζω άλλωστε ότι τα δικόγραφα πλέον συνοδεύονται με τις ανάλογες Δηλώσεις Αλήθειας (δείτε Μέρος 22), με τις ανάλογες συνέπειες όταν πραγματοποιείται μια ψευδής δήλωσης επί εγγράφου που συνοδεύεται με δήλωση αληθείας.
36. Το ίδιο γενικόλογοι είναι και οι ισχυρισμοί της Αιτήτριας ότι οι υπογραφές δεν είναι δικές της (προφανώς αναφέρεται στις αποδείξεις παραλαβής των ποσών σε μετρητά). Αν και η Αιτήτρια δεν αναφέρεται ρητά στην ύπαρξη πλαστογραφίας, ο ισχυρισμός ότι οι υπογραφές στις αποδείξεις παραλαβής μετρητών δεν είναι δικές της, ενώ στην Ε/Δ LG αναφέρεται ότι η Αιτήτρια τα υπέγραφε δια χειρός κάθε φορά και προσθέτω ότι είναι έγγραφα όπου αναγράφεται το όνομα της, κατ’ ουσία εκεί παραπέμπει. Έχοντας υπόψη το πόσο σοβαρά είναι αυτά που ουσιαστικά ισχυρίζεται η Αιτήτρια, δηλαδή την χρήση πλαστών ή κατασκευασμένων εγγράφων στα πλαίσια δικαστικής διαδικασίας, ενέργειες που αποτελούν ποινικά αδικήματα το ελάχιστο που όφειλε να πράξει ήταν να προβεί σε σχετική καταγγελία στην Αστυνομία ή ενδεχομένως να προσκομίσει σχετική υποστηρικτική μαρτυρία σε σχέση με το γνήσιο των υπογραφών επί των εγγράφων, συγκριτικά πάντα με την δική της υπογραφή. Δεν έπραξε

οτιδήποτε και γενικά και αόριστα ισχυρίζεται ότι οι υπογραφές είναι διαφορετικές σε κάθε έγγραφο, έμμεσα καλώντας το Δικαστήριο ανεπίτρεπτα να ενεργήσει ως εμπειρογνώμονας σε σχέση με θέματα που αποτελούν αντικείμενο επιστημονικής γνώσης (**A.A.I v. Χρυσοστόμου, Πολιτική Έφεση 298/2014, ημερομηνίας 14/12/2023**) κάτι το οποίο δεν είναι καν επιτρεπτό για το Δικαστήριο να πράξει ούτε στα πλαίσια πλήρους ακρόασης μιας υπόθεσης. Συνεπώς, αποφαίνομαι ότι η Αιτήτρια παρέλειψε να προσκομίσει στο Δικαστήριο αποδεικτικά στοιχεία τα οποία να εμπεριέχουν κάποιο βαθμό πειστικότητας, ήτοι ότι οι υπογραφές δεν της ανήκουν. Στην παρούσα περίπτωση ισχύουν απόλυτα τα όσα λέχθηκαν στην **Καλλής ανωτέρω** όπου επικροτήθηκε το εξής λεκτικό από την εκεί εξεταζόμενη πρωτόδικη απόφαση:

«Αποδοχή ισχυρισμών χωρίς ίχνος υποστηρικτικού υλικού που να προσδίδει σ' αυτούς κάποια βαρύτητα, θα ισοδυναμούσε με κλονισμό της βεβαιότητας που πρέπει να υπάρχει, τόσο για την τελεσιδικία των δικαστικών αποφάσεων, όσο και για τα δικαιώματα των πολιτών. Θα ήταν εύκολο κάθε φορά να προβάλλεται ένας αστήρικτος ισχυρισμός και να παραμερίζονται νομότυπα ληφθείσες αποφάσεις».

37. Για όλους τους λόγους που ανέφερα στην παρούσα ενότητα καταλήγω ότι η Εναγόμενη 1 απέτυχε να αποδείξει το αποδεικτικό βάρος που είχε και με τον τρόπο που προώθησε του ισχυρισμούς της δεν κατόρθωσε να καταδείξει ότι έχει μια πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση, ώστε να δικαιολογείται ο παραμερισμός της Απόφασης.

Έχει καταδειχθεί άλλος καλός λόγος που να δικαιολογεί τον παραμερισμό της Απόφασης:

38. Ο συνήγορος της Αιτήτριας επιχειρηματολογεί στην γραπτή του αγόρευση ότι υφίσταται άλλος καλός λόγος για τον οποίο δικαιολογείται ο παραμερισμός της Απόφασης, κάτι το οποίο διασυνδέθηκε με τα προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε. Το λεκτικό του Μέρους 14.3(1)(β) και η ύπαρξη της διάζευξης «ή» πριν από αυτό υποδηλοί ότι αυτή η προϋπόθεση εξετάζεται αυτοτελώς. Επιπλέον, η χρήση των λέξεων «καλός λόγος» συνηγορεί υπέρ της απόληξης ότι το Δικαστήριο έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια στα πλαίσια εξέτασης της εν λόγω προϋπόθεσης αναφορικά με το εύρος των λόγων που δύνανται να δικαιολογήσουν τον παραμερισμό μιας απόφασης.

39. Όπως προκύπτει από την Αγγλική νομολογία που αναπτύχθηκε επί του θέματος, την οποία υιοθετώ για σκοπούς ανάλυσης της υπό εξέταση

προϋπόθεσης, ο καλός λόγος εξετάστηκε και διασυνδέθηκε με ζητήματα που εξ αντικειμένου, ένεκα και της ξεχωριστής συντακτικής παράθεσης της εν λόγω προϋπόθεσης, δεν συσχετίζονται με τα όσα προβάλλει ο εκάστοτε εναγόμενος για να καταδείξει ότι έχει πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση αλλά ούτε και με λόγους που αφορούν το χρονικό σημείο υποβολής της Αίτησης Παραμερισμού.

40. Ενδεικτικά και μόνο αναφέρω ότι στην Αγγλική νομολογία θεωρήθηκε ότι υφίσταται καλός λόγος εκεί όπου για παράδειγμα τα έντυπα απάντησης που επιδίδονται με μια απαίτηση, επιδόθηκαν στον εναγόμενο εκπρόθεσμα και οι δικηγόροι του εκεί ενάγοντα προέβηκαν στην υποβολή ενός πρόωρου και εσφαλμένου πιστοποιητικό επίδοσης (**Hart Investments Ltd v Fidler [2006] EWHC 2857 (TCC)**). Σε άλλη περίπτωση δικαιολογήθηκε ο παραμερισμός εκεί όπου προσκομίστηκε μαρτυρία από την οποία προέκυπτε ότι εκδόθηκε απόφαση για ποσό μεγαλύτερο από αυτό στο οποίο δικαιούταν ο ενάγοντας (**Newland Shipping and Forwarding Ltd v Toba Trading FZC and others [2014] EWHC 1986 (Comm)**), ή όπου το Δικαστήριο έκρινε ότι ήταν προς το συμφέρον της δικαιοσύνης να παραμεριστεί μια απόφαση εναντίον ενός προσώπου ώστε η υπόθεση να προωθήσει εναντίον όλων των συναυτουργών σε αστικό αδίκημα και να αποφευχθεί ο κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων (**Fox v Wiggins and others [2019] EWHC 2713 (QB)**). Επιπρόσθετα των πιο πάνω, αποφαίνομαι ότι ο καλός λόγος για σκοπούς του Μέρους 14.3(1)(β) δύναται να συναρτάται, πέραν των περιπτώσεων που έχω ενδεικτικά παραθέσει πιο πάνω, με την παροχή ικανοποιητικών και σοβαρών λόγων που να αιτιολογούν την μη συμμόρφωση με τον σχετικό κανονισμό που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης ερήμην. Στην παρούσα υπόθεση δεν ισχύει οτιδήποτε από τα όσα έχω αναφέρει πιο πάνω.

41. Συγκεφαλαιώνοντας όλα τα πιο πάνω, υπενθυμίζω ότι κατά την ακρόαση της Αίτησης οι αναφορές του συνηγόρου της Αιτήτριας ως προς τα προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε, διευκρινίστηκε ότι αποτελούν εξηγήσεις ως προς τον λόγο για τον οποίο δεν προωθήθηκε η Αίτηση Παραμερισμού ενωρίτερα και δεν αφορούν λόγους για τους οποίους δεν υπήρξε συμμόρφωση με την υποχρέωση της Αιτήτριας να υποβάλει την Υπεράσπιση της έγκαιρα. Συνεπώς, στα γεγονότα της παρούσας είναι κατά την κρίση μου εσφαλμένη η προσπάθεια διασύνδεσης των προβλημάτων υγείας του συνηγόρου της Αιτήτριας με την εξέταση της εν λόγω προϋπόθεσης και συνεπώς δεν έχει καταδειχθεί κανένας καλός λόγος που να δικαιολογεί τον παραμερισμό της Απόφασης.

Χρόνος υποβολής της Αίτησης Παραμερισμού

42. Αν και αναπόφευκτα η τύχη της παρούσας Αίτησης έχει σφραγιστεί ενόψει του ότι δεν καταδείχθηκε πραγματική προοπτική υπεράσπισης της απαίτησης αλλά ούτε και κάποιος άλλος καλός λόγος που να δικαιολογεί τον παραμερισμό της Απόφασης, για σκοπούς πληρότητας θα εξετάσω κατά πόσο η Αίτηση Παραμερισμού υποβλήθηκε χωρίς χρονοτριβή σύμφωνα με το Μέρος 14.3(2). Ειδικότερα, η Αίτηση Παραμερισμού υποβλήθηκε στις 13/06/2024, 10 ημέρες μετά την 03/06/202, που αποτελεί την ημερομηνία κατά την οποία η Αιτήτρια ισχυρίζεται ότι ενημερώθηκε για την ύπαρξη της Απόφασης. Η Αιτήτρια, όπως έχω ήδη αναφέρει προσπαθεί να δικαιολογήσει τον χρόνο που μεσολάβησε από την έκδοση της Απόφασης στις 19/04/2024 μέχρι και την υποβολή της Αίτησης Παραμερισμού στηριζόμενη στα προβλήματα υγείας που αντιμετώπισε ο συνήγορος της κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα. Την ίδια θέση προώθησε και ο συνήγορος της, με την γραπτή του αγόρευση προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι η Αιτήτρια έδρασε το συντομότερο δυνατόν μετά που ενημερώθηκε για την ύπαρξη της Απόφασης.
43. Σε αντίθεση με τα πιο πάνω, ο συνήγορος της Καθ' ης η Αίτηση επιχειρηματολογεί ότι η Αιτήτρια χρησιμοποιεί ως «ασπίδα» τα ζητήματα υγείας που αντιμετώπισε ο συνήγορος της και με παραπομπή σε ημεδαπή αλλά και Αγγλική νομολογία (**Mullock v Price (t/a the Elms Hotel Restaurant) [2009] EWCA Civ 1222**) υποστηρίζει ότι υφίσταται περιφρόνηση των διαδικασιών του Δικαστηρίου. Ειδικότερα παρέπεμψε στην απόφαση **Χ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ κ.α. v. M.L PROPERTY SOLUTION LTD, Πολιτική Έφεση Αρ. Ε36/17, 30/11/2021**, που αφορούσε έφεση σε αίτηση παραμερισμού απόφασης, που εκδόθηκε ερήμην, κατόπιν αποτυχίας του συνηγόρου να εμφανιστεί την ημερομηνία που ήταν ορισμένη η υπόθεση για ακρόαση. Στην εν λόγω απόφαση λέχθηκαν τα εξής σχετικά:

«Το Πρωτόδικο Δικαστήριο, με εύστοχη παραπομπή σε αφορώσα νομολογία - την οποία προσφάτως υπομνήσαμε σε επίπεδο Ολομέλειας (βλ. Αναφορικά με την Αίτηση του Mikhailovich, Π.Ε. 130/21, ημ. 27.10.21) - αυτοκαθοδηγήθηκε άνευ διαθλάσεων για το ότι (στη βάση των γεγονότων της περίπτωσης), διάδικος δεν μπορεί κατά κανόνα να προβάλλει το λάθος, αμέλεια ή παράλειψη του δικηγόρου του για να πετυχαίνει την παράταση προθεσμιών ή την αναβίωση δικαστικών διαδικασιών. Τούτο, γιατί, κάτι τέτοιο θα συνέθετε απαραδέκτως εύσχημο τρόπο υπερφαλάγγισης των αφορώντων δικονομικών διατάξεων και συνάμα επιφορά

ρηγμάτων στην απρόσκοπτη απονομή της δικαιοσύνης και στο κύρος της (βλ. **Βαρδιάνος v. Richards (1998) 1(B) A.A.Δ. 698, 704**).

(η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

44. Αρχικά αναφέρω ότι τα όσα προτάσσει η Αιτήτρια με την ΣΕΔ CD σε σχέση με την συμπτωματολογία και πιθανές συνέπειες προσώπου που πάσχει από σακχαρώδη διαβήτη, ή που υπέστη καρδιακό επεισόδιο ή τις αναφορές της για τις πιθανές αιτίες καρδιακών προσβολών ασφαλώς και δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για σκοπούς εξέτασης των ιατρικών θέσεων που προβλήθηκαν, καθότι όχι μόνο δεν ανέφερε ότι έχει οποιοσδήποτε εξειδικευμένες γνώσεις για τα εν λόγω ιατρικά ζητήματα ώστε να δύναται να εκφέρει γνώμη επ' αυτών (**Kayat Trading Ltd v. Genzyme Corporation (Αρ. 2) (2013) 1 ΑΑΔ 543**), αλλά ελλείπει και η όποια αναφορά στις πηγές πληροφόρησης της επί των εν λόγω ζητημάτων (ήτοι την ταυτότητα του ιατρού του δικηγόρου της που τον πληροφόρησε μιας και ούτε ο δικηγόρος της έχει τέτοιες εξειδικευμένες ιατρικές γνώσεις). Παρεμβάλλω ότι το Μέρος 32.15(7) αναφέρει ρητά ότι επιτρέπεται σε ενδιάμεσες αιτήσεις η ένορκη δήλωση να περιέχει δηλώσεις πληροφόρησης και πεποίθησης, νοουμένου ότι αναφέρονται οι σχετικές πηγές και λόγοι για αυτό, προϋποθέσεις που απουσιάζουν στην παρούσα.

45. Το γεγονός ότι δεν υπήρξε απάντηση στα όσα αναφέρονται στην ΣΕΔ CD και άλλωστε τι απάντηση θα μπορούσε να υπάρχει για τα συμπτώματα που αντιμετώπιζε ο συνήγορος της, καθότι αφορούν γεγονότα που βρίσκονται αποκλειστικά στην σφαίρα γνώσης του συνηγόρου της, δεν σημαίνει ότι πρέπει να γίνουν απαρέγκλιτα αποδεκτά. Το περιεχόμενο των ενόρκων δηλώσεων της Αιτήτριας αξιολογείται στην έκταση που επιτρέπεται στα πλαίσια της παρούσας, πόσο μάλλον όταν οι εν λόγω αναφορές αφορούν ιατρικά ζητήματα και δη τρίτου προσώπου δηλαδή του δικηγόρου της, ζητήματα για τα οποία απαιτείται η προσκόμιση μαρτυρίας εμπειρογνώμονα. Παρατηρώ ότι, απουσιάζει από την μαρτυρία που προσκομίστηκε εκ μέρους της Αιτήτριας οποιοδήποτε ιατρικό πιστοποιητικό που να υποστηρίζει την ύπαρξη των συμπτωμάτων που ισχυρίστηκε η ίδια ότι της ανέφερε ο συνήγορος της, ούτε διευκρινίζεται επαρκώς η χρονική διάρκεια τους. Πόσο μάλλον όταν στα ιατρικά πιστοποιητικά που προσκομίστηκαν ημερομηνίας 29/03/2024 και 29/04/2024 (μέρος τεκμηρίου 2 Ε/Δ CD) δεν αναφέρεται οτιδήποτε αναφορικά με τα συμπτώματα που αντιμετώπιζε ο συνήγορος της και για τα οποία θα αναμένετο να είχε προσκομιστεί η αναγκαία ιατρική μαρτυρία προς υποστήριξη αυτών. Επιπρόσθετά, δεν έχει επεξηγηθεί η διασύνδεση του 3^{ου} πιστοποιητικού ημερομηνίας 08/01/2021 με οτιδήποτε που αφορά την παρούσα υπόθεση και συνεπώς κρίνω άσκοπο να υπεισέλθω σε οποιοδήποτε σχολιασμό που αφορά τους λόγους για τους οποίους απαλείφθηκε η ημερομηνία κατά

την προσκόμιση του με την αρχική Ε/Δ CD. Τα όσα αναφέρονται στην αγόρευση του συνηγόρου της Αιτήτριας για ιατρικά ζητήματα και πάλι αποτελούν ουσιαστικά περαιτέρω μαρτυρία (δέστε ***El Fath ανωτέρω***) και που δεν δύναται να ληφθούν υπόψη. Συνεπώς, η εξέταση των προβαλλόμενων ζητημάτων υγείας θα διενεργηθεί μόνο στην βάση των όσων καταγράφονται στα ιατρικά πιστοποιητικά ημερομηνίας 29/03/2024 και 29/04/2024.

46. Ομοίως δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη τα όσα ανέφερε η Αιτήτρια σε σχέση με την εσφαλμένη μετάφραση της προηγούμενης της ένορκης δήλωσης και δη στην απουσία ένορκης δήλωσης του προσώπου που ορκίστηκε την προηγούμενη ένορκη δήλωση ορκιζόμενο για την πιστή μετάφραση του κειμένου στην Ελληνική γλώσσα, με την οποία να επεξηγείται το λάθος στην μετάφραση και οι λόγοι για αυτό. Η διαφοροποίηση των όσων αναφέρθηκαν με την αρχική ένορκη δήλωση της Αιτήτριας αποτελεί μια έκφανση του προβλήματος που νομολογιακά έχει διαχρονικά αναγνωριστεί και που επιβάλλει όπως οι εκάστοτε ομνύοντες προβαίνουν σε ένορκες δηλώσεις στην μητρική τους γλώσσα. Παραπέμπω ενδεικτικά στην απόφαση ***GANNA MAKOVETSKA-GRYNEVYCH v. SERGII GRYNEVYCH, Πολιτική Έφεση Αρ. Ε57/2017, 4/10/2023*** όπου λέχθηκε ότι «*Αν ήταν διαφορετικά, θα ήταν εύκολο να εγείρονται από ένα ομνύοντα που επιδιώκει να αποστασιοποιηθεί από φερόμενη δήλωση του ζητήματα ως προς την ακρίβεια της μετάφρασης της ένορκης του δήλωσης τα οποία θα ήταν δύσκολο να αντιμετωπισθούν*». Τα ίδια εν προκειμένω ισχύουν και στην παρούσα.
47. Επανέρχομαι να εξετάσω την αιτιολογία που προσκομίσθηκε για το χρονικό σημείο υποβολής της Αίτησης, στην βάση του ότι ο δικηγόρος της ασθενούσε για την περίοδο από 29/04/2024-31/05/2024. Αν και το ζήτημα αντιμετωπίστηκε από την πλευρά της Καθ' ης η Αίτηση ως ζήτημα λάθους ή αμέλειας από τον συνήγορο της Αιτήτριας, εντούτοις επισημαίνω ότι στην πραγματικότητα εγέρθηκαν ζητήματα υγείας κάτι το οποίο δεν αντικρίζεται ως ταυτόσημο με λάθος ή αμέλεια. Ως προς την αντιμετώπιση που η νομολογία μας απέδωσε στα προβλήματα υγείας κατά την εξέταση αιτήσεων παραμερισμού, αν και αφορούσε ζητήματα υγείας των διαδίκων όχι των συνηγόρους τους, παραπέμπω ενδεικτικά στις αποφάσεις ***Έλσα Λουκαΐδου v. Γερολέμου (2000) 1(A) Α.Α.Δ. 333*** και ***Wakeham John Eric v. Audar Majid Bhatti και Άλλος (2016) 1 ΑΑΔ 1266***.
48. Παραπέμπω για σκοπούς πληρότητας, στην απόφαση ***ΚΑΤΣΗ κ.α. v. Α.Μ.Σ HOTELS LTD κ.α., ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΣΗ ΑΡ. 315/2012, 23/1/2020***, αν και η εν λόγω απόφαση αφορούσε επαναφορά έφεσης, πλην όμως τα όσα αναφέρονται δύνανται να παρέχουν κατ' αναλογία καθοδήγηση εκεί όπου προβάλλονται ζητήματα υγείας:

«Η αυστηρή προσέγγιση της νομολογίας δεν σημαίνει ότι παραλείψεις και σφάλματα δικηγόρου δεν μπορούν ποτέ να δικαιολογήσουν την επαναφορά απορριφθείσας έφεσης. Στην **Μίαρης κ.ά. ν. Λαϊκή Κυπριακή Τράπεζα Λτδ (2009) 1 ΑΑΔ 435**, στη βάση των ιδιαίτερων άκρως εξαιρετικών συνθηκών της υπόθεσης, όπως χαρακτηρίστηκαν, αποφασίστηκε ότι οι εφεσεύοντες δεν θα μπορούσαν να ταυτιστούν με την όποια ευθύνη του δικηγόρου τους. Έτσι, η παράλειψη του δικηγόρου τους να καταχωρίσει περίγραμμα κρίθηκε ότι ήταν υπεράνω των δικών τους δυνάμεων, με αποτέλεσμα να διαταχθεί η επαναφορά της έφεσης. Η αναφορά στη σελ. 441 ότι η αυστηρότητα του κανόνα δεν σημαίνει ότι παραλείψεις και σφάλματα του δικηγόρου δεν μπορούν ποτέ να δικαιολογήσουν επαναφορά, σημειώθηκε με παραπομπή στην **Μανώλη ν. Ελευθερίου (2000) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2034**, όπου, όμως, η επαναφορά επιτράπηκε γιατί αντικειμενικοί παράγοντες, παρά το ότι δεν απέληγαν σε «πέραν των δυνάμεων» κατάσταση, εντούτοις, απέληγαν σε τέτοια αποδυνάμωση του δικηγόρου που να μην μπορούσε να ανταποκριθεί σε ό,τι απαιτείτο. Επρόκειτο για περίπτωση σοβαρής ασθένειας του δικηγόρου με σοβαρές παρενέργειες και στη ψυχική του υγεία. (Βλ. επίσης, **Adboard Ltd κ.ά. ν Δήμου Στροβόλου (2013) 1 ΑΑΔ 1085**).

(η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

49. Με τα πιστοποιητικά ημερομηνίας 29/03/2024 και 29/04/2024 καταδεικνύεται ότι ο συνήγορος της Αιτήτριας βρισκόταν με άδεια ασθενείας μέχρι και την 31/05/2024 και καταγράφεται σε αυτά ότι πάσχει από αρρυθμιστο σακχαρώδη διαβήτη είναι ινσουλινοεξαρτώμενο πρόσωπο και παρουσιάζει υπογλυκαιμίες. Ως ζήτημα κοινής λογικής η άδεια ασθενείας εξ υπακούει ότι το εν λόγω πρόσωπο δεν εργάζεται καθόλου κατά το διάστημα που ισχύει η άδεια και συνεπώς το κατά πόσο ο εμπειρογνώμονας της Καθ' ης η Αίτηση έχει αντίθετη άποψη και θεωρεί ότι δεν υφίστατο οτιδήποτε που να περιορίζει τον δικηγόρο της Αιτήτριας να διεξάγει γραφειακή δουλειά είναι αδιάφορο. Το αν πρόσωπα επιλέγουν να εργαστούν ενώ βρίσκονται με άδεια ασθενείας επαφίεται στις προσωπικές συνθήκες και συνείδηση του κάθε προσώπου.
50. Κατά την κρίση μου η ύπαρξη κάποιας πρακτικής αδυναμίας από πλευράς κάποιου διαδίκου ή του δικηγόρου του να ενεργήσει το συντομότερο δυνατόν ή έγκαιρα εντός των προθεσμιών που προβλέπουν οι Νέοι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας όταν εγείρονται

ιατρικοί λόγοι, δύναται να συνιστά, υπό προϋποθέσεις, μια μορφή αποδεκτή δικαιολογία και αντλώ καθοδήγηση στα όσα λέχθηκαν κατ' αναλογία στην απόφαση **Μιάρης Βασίλης και Άλλη ν. Λαϊκή Κυπριακή Τράπεζα Λτδ (2009) 1 ΑΑΔ 435**, που αφορούσε αίτηση επαναφοράς έφεσης όπου λέχθηκε ότι «*ούτε μπορούν να καταγραφούν εκ των προτέρων εξαντλητικά οι περιπτώσεις που θα επέτρεπαν ή δεν θα επέτρεπαν επαναφορά ούτε μπορεί να υπάρξει περιορισμός στη φαντασία της ζωής να διαμορφώνει ανθρώπινες σχέσεις και καταστάσεις. Τα δικαστήρια δεν μπορούν λοιπόν να αυτοδεσμευθούν σε οποιοδήποτε κανόνα που θα περιόριζε τη θεμελιακή τους υποχρέωση να διασφαλίσουν την ισορροπία μεταξύ αφ' ενός της ανάγκης συμμόρφωσης προς τις διαδικαστικές οδηγίες τους προς όφελος και της τελεσιδικίας και αφ' ετέρου του δικαιώματος του διαδίκου να ακουσθεί*». Η πιο πάνω επισήμανση όμως, όπως θα εξηγήσω στην συνέχεια, δεν συνεπάγει ότι ένας διάδικος επιτρέπεται να επαναπαύεται ή να μένει άπραγος στα πλαίσια μιας δικαστικής διαδικασίας όταν υφίσταται κάποιο ιατρικό κώλυμα είτε του ίδιου είτε του συνηγόρου του, αναλόγως πάντοτε και της σοβαρότητας του προβλήματος υγείας και το Δικαστήριο οφείλει να εξετάσει κατά πόσο το εν λόγω πρόβλημα υγείας έχει ως αποτέλεσμα ότι ο συνηγόρος του δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε ό,τι απαιτείται στα πλαίσια μιας δικαστικής διαδικασίας.

51. Κρίνω ορθό να αναφερθώ σε αυτό το σημείο στο όλο πλαίσιο που διέπει την εφαρμογή των Νέων Διαδικαστικών Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας. Οι νέοι κανονισμοί έχουν καθιερώσει μια εντελώς καινούρια φιλοσοφία στον τρόπο προώθησης των πολιτικών διαδικασιών ενώπιον των Δικαστηρίων και ένας από τους στόχους των νέων κανονισμών είναι η παροχή ενός πιο αποτελεσματικού και αποδοτικότερου τρόπου διεκπεραίωσης τους, κάτι που θα προκύψει τόσο από την αλλαγή στην συμπεριφορά όλων των εμπλεκόμενων μερών σε μια δικαστική διαδικασία, συμπεριλαμβανομένου και του Δικαστηρίου, αλλά προπάντων με την συμμόρφωση των διαδίκων και των συνηγόρων τους με τις υποχρεώσεις τους προς το Δικαστήριο. Η απονομή και το κύρος της δικαιοσύνης τίθενται σε κίνδυνο όταν μια υπόθεση καθυστερεί να ολοκληρωθεί πόσο μάλλον όταν υπερφαλαγγίζονται οι εκάστοτε υπό εξέταση δικονομικές διατάξεις με την προβολή ανυπόστατων λόγων για θεμελίωση των εκάστοτε αιτημάτων. Συνεπώς θα πρέπει να αναμένεται τόσο από τους συνηγόρους όσο και από τους διαδίκους ότι το Δικαστήριο στα πλαίσια χειρισμού υποθέσεων κατά τρόπο δίκαιο και με αναλογικό κόστος θα είναι πολύ πιο ενεργό στην επιβολή συμμόρφωσης με κανονισμούς και διατάγματα.

52. Περαιτέρω, προσθέτω σε αυτό το σημείο ότι οι Νέοι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας καθιστούν ξεκάθαρο στο **Μέρος 1.4** ότι οι ίδιοι οι διάδικοι είναι επιφορτισμένοι με την προώθηση και υποβοήθηση του Δικαστηρίου στην προαγωγή του πρωταρχικού σκοπού και αυτό δεν μπορεί παρά να ισχύει, ανεξαρτήτως από την νομική συμβουλή που λαμβάνουν ή δεν λαμβάνουν (**Mullock ανωτέρω**):

«1.4. Καθήκον των διαδίκων

(1) Οι διάδικοι οφείλουν να επικουρούν την προαγωγή του πρωταρχικού σκοπού από το δικαστήριο».

53. Ως εκ των πιο πάνω, το κατά πόσο υποβάλλεται ένα αίτημα παραμερισμού απόφασης χωρίς χρονοτριβή, δεν εξετάζεται μόνο με αναφορά στο χρονικό σημείο υποβολής της Αίτησης Παραμερισμού ή με αναφορά στον χρόνο ενημέρωσης του διαδίκου για την ύπαρξη της απόφασης, αντιπαραβαλλόμενο με το χρονικό σημείο έκδοσης της απόφασης. Απεναντίας, ο παράγοντας χρόνος συναρτάται με τις ιδιαίτερες περιστάσεις της κάθε υπόθεσης, τους λόγους που προβάλλονται και την συμπεριφορά που επέδειξαν οι διάδικοι μέχρι εκείνο το χρονικό σημείο. Συνεπώς, προσεγγίζοντας το ζήτημα στην ορθή του διάσταση, προτού το Δικαστήριο αποφανθεί κατά πόσο η Αιτήτρια έχει ενεργήσει χωρίς χρονοτριβή, επιβάλλεται να εξεταστεί η συνολική συμπεριφορά της Αιτήτριας.

54. Εξετάζοντας την μαρτυρία της Αιτήτριας παρατηρώ ότι υπάρχει ένα ουσιαστικό κενό σε σχέση με το σύνολο των ενεργειών της από το σημείο που έδωσε οδηγίες στον συνήγορο της να εμφανιστεί στην διαδικασία και να την εκπροσώπησει και έπειτα. Δεν φαίνεται να επιδείχθηκε κανένα ενδιαφέρον για την εξέλιξη της υπόθεσης της ή τουλάχιστο δεν αναφέρθηκε κάτι τέτοιο στα πλαίσια της παρούσας Αίτησης. Δηλαδή δεν υπάρχει καμία αναφορά της για οποιοσδήποτε τυχόν οδηγίες που έδωσε σε αυτόν για την υποβολή υπεράσπισης της, ούτε αναφέρεται οτιδήποτε για το αν η ίδια είχε οποιαδήποτε ενημέρωση για την σοβαρή, όπως παρουσιάστηκε κατάσταση υγείας του δικηγόρου της, για την οποία δόθηκε άδεια ασθενείας για περίοδο σχεδόν 2 μηνών, δεν αναφέρει αν θορυβήθηκε ή όχι από την μη λήψη οποιασδήποτε ενημέρωσης από τον δικηγόρο της για περίπου χρονικό διάστημα 3 μηνών, συνυπολογίζοντας ότι το σημείωμα εμφάνισης εκ μέρους της καταχωρήθηκε την 28/02/2024. Ούτε και αναφέρθηκε σε οποιαδήποτε ενέργεια ή προσπάθεια επικοινωνίας της ίδιας με τον δικηγόρο της με δεδομένη την μακρά άδεια ασθενείας στην οποία θα βρισκόταν από 29/03/2024 και τονίζω ότι δεν υπάρχει οποιαδήποτε μαρτυρία ότι ο ίδιος δεν ήταν σε θέση να επικοινωνήσει τηλεφωνικώς ή άλλως πως με την ίδια. Δεν υπάρχει ούτε έστω μαρτυρία ότι υπήρχε κάποια προσπάθεια

επικοινωνίας της Αιτήτριας με το Πρωτοκολλητήριο, αν δεν είχε τέτοια επικοινωνία με τον συνήγορο της, ώστε να ενημερωθεί για την πορεία της υπόθεσης της. Απεναντίας, άφησε γενικά να αιωρείται ένα πέπλο αοριστίας και προσθέτω αδιαφορίας για την υπόθεση της από το οποίο συνάγεται ότι η Αιτήτρια περιορίσθηκε στο να αναθέσει την υπόθεση της στο δικηγόρο της, τον οποίο άφησε πλέον να τη χειρισθεί εν λευκώ. Κατ' ακολουθίαν, κατά την κρίση μου δύναται και είναι βάσιμο να λεχθεί ότι η Αιτήτρια δεν ενήργησε κατά τρόπο συμβατό με το προσωπικό καθήκον που η ίδια οφείλει προς το Δικαστήριο, ώστε η υπόθεση να διεκπεραιωθεί ταχέως, που αποτελεί ένα από τους πυλώνες που συνθέτουν τον πρωταρχικό σκοπό και που στις συγκεκριμένες περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης σήμαινε ότι έπρεπε να προβεί σε ενέργειες που να καταδεικνύουν ενδιαφέρον για την υπόθεση της για να είναι σε θέση να ενεργήσει χωρίς χρονοτριβή για την ακύρωση της Απόφασης.

55. Συνεπώς, αποφαίνομαι ευρύτερα ότι σε περιπτώσεις όπου για παράδειγμα δεν υπάρχει ενημέρωση από ένα συνήγορο προς τον εκάστοτε πελάτη του, αναμένεται ότι ο διάδικος θα προβεί στις αναγκαίες προσπάθειες λήψης ενημέρωσης τόσο για την εξέλιξη της υπόθεσης του και ακόμη και σε αντικατάσταση του δικηγόρου του όταν για παράδειγμα υφίσταται κάποιο πρόβλημα υγείας που καθιστά αδύνατη την περαιτέρω ενδεδειγμένη εκπροσώπηση του στην δικαστική διαδικασία, ήτοι κατά τρόπο που συνάδει με την εξυπηρέτηση του πρωταρχικού σκοπού. Τοιουτοτρόπως, εάν διαφαίνεται πως ένας δικηγόρος δεν μπορεί να συνεχίσει να ασκεί τα καθήκοντα του κατά τρόπο που θα συνάδει με την εξυπηρέτηση του πρωταρχικού σκοπού, για οποιονδήποτε προσωπικό του λόγο, πρέπει και επιβάλλεται να ενημερώνει σχετικά τον πελάτη του το συντομότερο δυνατόν ώστε ο διάδικος να προβαίνει στις ανάλογες διευθετήσεις.

56. Για όλους τους πιο πάνω λόγους που προσπάθησα να εξηγήσω αποφαίνομαι ότι η Αιτήτρια επέδειξε συμπεριφορά η οποία είναι ασυμβίβαστη με τις υποχρεώσεις της προς το Δικαστήριο και συνυπολογίζοντας όλα τα δεδομένα και περιστάσεις που παρουσιάστηκαν κρίνω ότι δεν ενήργησε χωρίς χρονοτριβή στην υποβολή της υπό εξέταση Αίτησης. Έχοντας αποφανθεί ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις του Μέρους 14.3, δεν υφίσταται λόγος να εξεταστούν οι προϋποθέσεις που θέτει το Μέρος 3.6 για απαλλαγή από κυρώσεις.

Κατάληξη

57. Υπό το φως των ανωτέρω, η Αίτηση απορρίπτεται καθότι δεν πληρείται οποιαδήποτε προϋπόθεση που να συνηγορεί υπέρ της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου για παραμερισμό της Απόφασης. Αναφορικά με τα έξοδα της παρούσας Αίτησης παρατηρώ ότι κανείς από τους διάδικους δεν συμμορφώθηκε με τα όσα προνοούνται στο Μέρος 39 κ.9. Βάσει των όσων εκεί προνοούνται αποτελεί καθήκον των διαδίκων και των δικηγόρων τους να υποβοηθούν το Δικαστήριο στην πραγματοποίηση συνοπτικού υπολογισμού εξόδων σε οποιαδήποτε ακρόαση που διήρκησε λιγότερο από 6 ώρες, όπως η παρούσα, υποβάλλοντας σχετικό κατάλογο εξόδων δύο ημέρες πριν την ακρόαση, κάτι το οποίο συνυπολογίζεται κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου για επιδίκαση εξόδων. Το Δικαστήριο στην απουσία υποβολής του καταλόγου εξόδων, αδυνατεί να προβεί και ούτε και πρέπει να προβεί το ίδιο σε συνοπτικό υπολογισμό των εξόδων. Έχω προβληματιστεί κατά πόσο θα έπρεπε να μην επιδικάσω καθόλου έξοδα στην παρούσα αίτηση υπέρ της Καθ' ης η Αίτηση δεδομένης της μη συμμόρφωσης με τα όσα προνοεί το Μέρος 39 κ.9 **(R (Kuznetsov) v London Borough of Camden [2019] EWHC 3910 (Admin))**.

69. Εντούτοις, λαμβάνοντας υπόψη ότι με την εισαγωγή των νέων θεσμών πολιτικής δικονομίας έχουν επέλθει διαφοροποιήσεις και στην προσέγγιση του Δικαστηρίου αλλά και στις υποχρεώσεις των διαδίκων και των συνηγόρων τους αναφορικά με τον υπολογισμό των εξόδων, ασκώντας την διακριτική μου ευχέρεια ενόψει και της απόρριψης της Αίτησης αποφασίζω να επιδικάσω υπέρ της Καθ' ης η Αίτηση και εναντίον της Αιτήτριας τα έξοδα της παρούσας Αίτησης όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο, μειωμένα όμως κατά το ήμισυ.

(Υπ.) .....

Κ. Πασιαρδής, Ε.Δ.

Πιστό αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

Subject: Civil /Application, set-aside of judgment/Interim

Αναφορά: Αστικό/Αίτηση για Παραμερισμό Απόφασης/Ενδιάμεση